

เสบียงรถไฟ

หนังสือเล่มนี้จะพาคุณไปสัมผัสประสบการณ์สุดพิเศษ
ที่จะจุดประกายความกล้าให้คุณออกไปค้นพบโลกกว้าง
เตรียมตัวพบกับบันทึกการเดินทางที่เปลี่ยนชีวิต
ให้เสียงเพลงจากรางเหล็กนำทางคุณ

โดย สลิศ

ความในใจจากผู้เขียน

สวัสดีครับผู้อ่านที่รักทุกท่าน ผมสลิศครับ

ทุกครั้งที่ได้จับปากกาหรือจordanนิ้วลงบนแป้นพิมพ์ ผมรู้สึกเสมอว่ากำลังสานต่อบทสนทนาที่แสนพิเศษกับทุกท่าน การเขียนสำหรับผมคือวิธีการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และเรื่องราวจากใจจริง เป็นช่องทางในการเชื่อมโยงและแบ่งปันสิ่งที่ผมค้นพบและรู้สึก

ผมมีความปรารถนาอยู่สองประการใหญ่ๆ ในการเขียน หนึ่งคือการนำพาทุกท่านไปสำรวจโลกอันกว้างใหญ่และน่าค้นหา จุดประกายความสงสัยใคร่รู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ รอบตัว ไม่ว่าจะเป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของธรรมชาติ หรือความน่าทึ่งขององค์ความรู้ต่างๆ ผมเชื่อว่าการเรียนรู้และการเปิดโลกทัศน์เป็นความสุขอย่างหนึ่ง อีกประการคือการได้สัมผัสกับความรู้สึกอันหลากหลายของความเป็นมนุษย์ ผมอยากสร้างสรรค์เรื่องราวที่สามารถเป็นเพื่อนปลอบประโลมในยามอ่อนล้า เป็นกระจกสะท้อนความรู้สึกภายใน หรือมอบความอบอุ่นและความหวังเล็กๆ น้อยๆ ให้กับหัวใจ

แต่ละเรื่องราวที่ผมเขียนขึ้นจึงเป็นเหมือนการเดินทางส่วนตัวที่ผมอยากชวนทุกคนร่วมทางไปด้วย มันคือการกลั่นกรองประสบการณ์ ความคิด และจินตนาการออกมาเป็นตัวอักษรด้วยความตั้งใจจริง ผมรู้สึกว่าการเขียนจะสมบูรณ์ได้ก็ต่อเมื่อมันได้เข้าไปอยู่ในใจของผู้อ่าน ได้กระตุ้นความคิด หรือสัมผัสความรู้สึกไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง

ผมขอขอบคุณจากใจจริงสำหรับการติดตามและทุกการเปิดรับ ทุกครั้งที่ทราบว่าเรื่องราวของผมได้เป็นส่วนหนึ่งในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งของชีวิตใครสักคน นั่นคือกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนเขียนอย่างผม และเป็นพลังให้ผมยังคงอยากสร้างสรรค์ผลงานต่อไป

หวังว่าเราจะได้พบกันผ่านตัวอักษรในเรื่องราวต่อไปนะครับ

ด้วยความรักและขอบคุณ

สลิศ

สารบัญ

บทนำ เสด็จรถไฟ	3
บทที่ 1 ความฝันบนรางเหล็ก	5
บทที่ 2 แผนที่ไร้พรมแดน	8
บทที่ 3 จัดกระเป๋าดูทางแห่งชีวิต	12
บทที่ 4 เสด็จกาย เสด็จใจ.....	17
บทที่ 5 บทเรียนภาษาข้างหน้าต่าง	21
บทที่ 6 คำอ่ำลาที่ขานขาลาหัวลำโพง.....	25
บทที่ 7 ขบวนแรกสู่แดนอีสาน.....	29
บทที่ 8 ข้ามโง้งที่หนองคาย.....	32
บทที่ 9 ราตรีสวัสดิ์เวียงจันทน์.....	36
บทที่ 10 มังกรความเร็วสูง.....	39
บทที่ 11 ประตูล้านนา.....	43
บทที่ 12 เมืองแห่งฤดูใบไม้ผลิ	47
บทที่ 13 คืนวันอันยาวนานบนรถไฟตูนอน.....	52
บทที่ 14 ผ่านทุ่งนาสู่มหานคร.....	56
บทที่ 15 ปักกิ่งที่ไม่เคยหลับใหล	60
บทที่ 16 ตัวใบต่อไปสู่ทรานส์มองโกเลีย	64
บทที่ 17 เตรียมตัวอำลาแผ่นดินจีน.....	68
บทที่ 18 เปลี่ยนล้อ เปลี่ยนโลก	72
บทที่ 19 ทะเลทรายโกบีสีทอง.....	76
บทที่ 20 คำคืนในกระโจมกลางทุ่งหญ้า.....	80
บทที่ 21 อุทยานบาตอร์ นครหลวงแห่งเงือกสีข่าน	84
บทที่ 22 เพื่อนร่วมทางชาวมองโกล.....	88
บทที่ 23 ประตูลุคซั่มสู่ไซบีเรีย.....	92

บทที่ 24 ดินแดนเบิร์ชลีขาว	97
บทที่ 25 เอียร์คุดสค์และไข่มุกแห่งไซบีเรีย	101
บทที่ 26 ชีวิตในขบวนรถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย.....	105
บทที่ 27 ผ่านเทือกเขาอูราล	109
บทที่ 28 จากเอเชียสู่ยุโรป.....	113
บทที่ 29 แสงสุดท้ายที่ปลายอุโมงค์	117
บทที่ 30 สถานีปลายทางแห่งความทรงจำ	121

บทนำ เสบียงรถไฟ

สรรพสิ่งล้วนมีจุดเริ่มต้น และจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมดนี้อาจไม่ใช่ภาพถ่าย ไม่ใช่แผนที่ และไม่ใช่ความปรารถนาอันแรงกล้าในยามตื่น แต่มันคือเสียง เสียงหนึ่งที่ก้องกังวานอยู่ในหัวงลิ้งแห่งความฝัน เป็นเสียงหวูดรถไฟที่ร่ำร้องยาวนาน คล้ายบทเพลงโหยหวนที่เดินทางข้ามผ่านหุบเขา และที่ราบกว้างใหญ่มาเพื่อปลุกเร้าจิตวิญญาณที่หลับใหล เสียงนั้นไม่ใช่แค่การแจ้งเตือนการมาถึงหรือการจากไปของขบวนรถจักรเหล็ก แต่มันคือเสียงเรียก คือคำเชื้อเชิญที่ส่งตรงมาจากเส้นทางซึ่งทอดยาวสุดสายตา เป็นเสียงที่กระซิบถามถึงการเดินทางครั้งสำคัญที่สุดในชีวิต การเดินทางที่ไม่ได้วัดคุณค่าด้วยระยะทางเป็นกิโลเมตร หรือการปักหมุดในสถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยม หากแต่วัดกันด้วยการเติบโตของหัวใจและการค้นพบความหมายที่ซุกซ่อนอยู่ระหว่างรางเหล็กคู่ขนาน

การตอบรับเสียงเรียกนั้นจึงไม่ใช่การวางแผนท่องเที่ยว หากแต่เป็นการเตรียมตัวเพื่อออกแสวงบุญในรูปแบบของตนเอง เป็นการเดินทางเพื่อตามหาบางสิ่งที่ขาดหายไป หรือเพื่อเติมเต็มบางส่วนของที่ว่างเปล่าอยู่ภายใน การเดินทางบนรางเหล็กที่กำลังจะอุบัติขึ้นนี้ จึงเปรียบเสมือนการก้าวออกจากโลกใบเดิมที่คุ้นเคย สู่ดินแดนที่ไม่เพียงแปลกหน้าทางภูมิศาสตร์ แต่ยังท้าทายขีดจำกัดทางความคิดและความอดทนของเราอย่างถึงที่สุด นี่คือการเดินทางที่เรียกร้องมากกว่าแค่ตัวโดยสารและหนังสือเดินทาง มันเรียกร้องการเตรียมตัวในระดับที่ลึกซึ้งกว่านั้นมาก การเตรียมสิ่งที่เรียกว่า เสบียง

คำว่าเสบียงในบริบทของการผจญภัยครั้งนี้ แผ่ขยายความหมายไปไกลเกินกว่าอาหารแห้งหรือเบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปที่ผู้คนมักนึกถึงเป็นอันดับแรก แน่แน่นอนว่าเสบียงสำหรับหล่อเลี้ยงร่างกายนั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่ขาดไม่ได้ มันคือพลังงานที่ทำให้เราก้าวเดิน คือความอบอุ่นในคืนที่เหน็บหนาว คือรสชาติที่คุ้นเคยซึ่งช่วยปลอบประโลมยามอ่อนล้าในต่างแดน การเลือกสรรอาหารแต่ละอย่างลงในกระเป๋าจึงเป็นศาสตร์และศิลป์ที่ต้องใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วน แต่กระนั้น มันเป็นเพียงเสบียงในมิติแรกเท่านั้น เพราะการเดินทางที่ยาวนานและโดดเดี่ยวเช่นนี้ ร่างกายที่แข็งแรงอาจไม่เพียงพอที่จะพาเราไปถึงจุดหมายปลายทางได้

เสบียงที่แท้จริงซึ่งเป็นหัวใจของการเดินทางครั้งนี้ คือเสบียงที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่า มันคือเสบียงสำหรับจิตใจ คือสัมภาระที่เราต้องจัดเตรียมและแบกรับไว้ในทุกอย่างก้าว เสบียงชิ้นแรกที่สำคัญที่สุดบางทีอาจเป็นความกล้าหาญ ไม่ใช่ความกล้าที่จะไม่หวาดกลัว แต่เป็นความกล้าที่จะยอมรับความกลัวแล้วยังคงก้าวต่อไปข้างหน้า ความกล้าที่จะละทิ้งความสะดวกสบายและความปลอดภัยของบ้านเกิดเมืองนอน ความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับความไม่แน่นอน ความผิดพลาด และความโดดเดี่ยวที่อาจถาโถมเข้ามาได้ทุกเมื่อ มันคือความกล้าที่อัดแน่นอยู่ในทุกอณูของหัวใจ เป็นเกราะป้องกันยามที่ความท้อแท้เริ่มกัดกิน

เสบียงขึ้นถัดมาคือความอดทน บนเส้นทางรถไฟที่เคลื่อนที่อย่างเชื่องช้าผ่านทิวทัศน์ที่เปลี่ยนแปลงไปทีละน้อย เวลาจะยืดขยายออกไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความอดทนจะกลายเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา อดทนต่อการรอคอยที่ยาวนาน อดทนต่อความไม่สะดวกสบายของพื้นที่อันจำกัด อดทนต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรมและภาษาที่อาจสร้างกำแพงขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ ความอดทนคือการเรียนรู้ที่จะอยู่กับปัจจุบันขณะ การชื่นชมความงามในความเนิบช้า และการค้นพบความสงบสุขภายในท่ามกลางเสียงล้อเหล็กที่บดเบียดกับรางอย่างต่อเนื่อง มันคือเสบียงที่ต้องเติมอยู่เสมอผ่านการหายใจเข้าลึกๆ และการปล่อยวางความคาดหวังทั้งปวง

และท้ายที่สุด เสบียงชิ้นที่ใหญ่และหนักที่สุดที่เราต้องบรรจุลงในกระเป๋าเดินทางแห่งชีวิตใบนี้ คือความฝัน ความฝันไม่ใช่แค่ภาพปลายทางอันสวยหรูที่วาดหวังไว้ แต่มันคือเชื้อเพลิง คือแรงผลักดัน คือเหตุผลที่ทำให้เรายอมแลกทุกสิ่งเพื่อออกเดินทางตั้งแต่แรก ความฝันที่ว่าสักวันหนึ่งเราจะได้ไปยืนอยู่บนดินแดนแห่งนั้น คือเขมิตศนาทางในวันที่เราลงทาง คือแสงสว่างในยามที่ทุกอย่างมืดมน ความฝันคือเสบียงที่ไม่มีวันหมดอายุ ยิ่งเราใช้มันมากเท่าไร มันกลับยิ่งเพิ่มพูนและแข็งแกร่งขึ้นเท่านั้น มันถูกอัดแน่นลงไปในกระเป๋าเดินทางจนแทบปริ กลายเป็นน้ำหนักที่มองไม่เห็นซึ่งเราเต็มใจแบกรับไว้ด้วยความภาคภูมิใจ

ดังนั้น การเดินทางครั้งนี้จึงเริ่มต้นขึ้นแล้ว ไม่ใช่ที่ขานชาลาสถานีรถไฟ แต่เริ่มต้นขึ้นในใจ นับตั้งแต่วินาทีที่ตัดสินใจจัดเตรียมเสบียงเหล่านี้ เสบียงที่ประกอบขึ้นจากความกล้าหาญ ความอดทน และความฝัน กองรวมกันอยู่ในกระเป๋าใบเก่าเคียงข้างกับเสื้อผ้าไม่กี่ชิ้นและอาหารเพียงเล็กน้อย เสียงหวูดรถไฟยังคงร่ำร้องก้องอยู่ในความทรงจำ มันไม่ใช่เสียงแห่งการลาจากอีกต่อไป แต่เป็นเสียงแห่งการเริ่มต้น เป็นสัญญาณบอกว่าขบวนรถไฟแห่งชีวิตพร้อมแล้วที่จะเคลื่อนตัวออกจากสถานี เพื่อมุ่งหน้าสู่การเดินทางที่เต็มไปด้วยบทเรียน ความทรงจำ และการค้นพบความหมายที่แท้จริงของคำว่าเสบียงบนรางเหล็กที่ทอดยาวไปสู่สุดขอบฟ้า

บทที่ 1 ความฝันบนรางเหล็ก

ทุกอย่างเริ่มต้นขึ้นในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ที่อัดแน่นไปด้วยไอร้อนของเมืองหลวง คืบแล้วคืบเล่าที่ชายหนุ่มคนหนึ่งใช้ชีวิตอยู่ภายใต้แสงสีขาวนวลของหลอดไฟและแสงสีฟ้าจางๆ จากหน้าจอคอมพิวเตอร์ โลกภายนอกคือเสียงจอแจของกรุงเทพมหานครที่ไม่เคยหลับใหล คือเสียงเครื่องปรับอากาศที่ทำงานหนักเพื่อต่อสู้กับความอบอ้าว คือกิจวัตรประจำวันที่หมุนวนซ้ำแล้วซ้ำเล่าเหมือนเข็มนาฬิกาที่ไร้จิตวิญญาณ เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเพียงเพื่องตัวเล็กๆ ในเครื่องจักรขนาดมหึมาที่ขับเคลื่อนไปข้างหน้าโดยปราศจากเป้าหมายที่แท้จริง ชีวิตของเขาถูกตีกรอบด้วยตารางเวลา ด้วยความรับผิดชอบ และด้วยความคาดหวังที่มองไม่เห็น

ในคืนหนึ่งที่มีความเหนื่อยล้าและความเบื่อหน่ายเดินทางมาถึงจุดสูงสุด เขาปล่อยให้ปลายนิ้วเลื่อนไปบนเมาส์อย่างไร้ทิศทาง เปิดหน้าต่างอินเทอร์เน็ตทิ้งไว้หลายสิบหน้าต่าง แต่ละหน้าต่างคือประตูสู่โลกอื่นที่เขาไม่มีวันได้สัมผัส เขาเลื่อนผ่านข่าวสาร ผ่านบทความน่าสนใจที่ไม่มีสมาธิจะอ่าน ผ่านรูปภาพของผู้คนที่มีความสุขในสถานที่ที่เขาไม่เคยรู้จักชื่อ จนกระทั่งภาพใบหนึ่งหยุดการเคลื่อนไหวของเขาไว้โดยสิ้นเชิง

มันไม่ใช่ภาพที่หวือหวาหรือมีสีสันจัดจ้าน ตรงกันข้าม มันคือภาพที่สงบนิ่งและเย็นเยียบจนเกือบจะเยือกแข็ง ในภาพนั้นคือขบวนรถไฟสีแดงเข้มสายหนึ่งที่กำลังวิ่งฝ่าทิวป่าเบิร์ชสีขาวโพลน ซึ่งถูกปกคลุมไปด้วยหิมะหนาทึบ ไอสีขาวพวยพุ่งออกมาจากปล่องควันของหัวรถจักร ลอยขึ้นไปผสมกับอากาศที่ดูหนาวเหน็บ ท้องฟ้าเป็นสีเทาหม่น แต่กลับมีความงดงามอย่างประหลาดในความอ้างว้างนั้น ไม่มีผู้คน ไม่มีสิ่งปลูกสร้างอันใด มีเพียงรางเหล็กสองเส้นที่ทอดยาวหายเข้าไปในความลึกของผืนป่าสีขาว เป็นเส้นทางที่ดูเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด

เขาจ้องมองภาพนั้นนิ่งนานราวกับต้องมนตร์สะกด ในความเงียบของห้อง เขาพลันได้ยินเสียงหนึ่งดังก้องขึ้นในหัว มันไม่ใช่เสียงจากภายนอก แต่เป็นเสียงหวูดรถไฟที่แหลมยาวและโหยหวน เป็นเสียงเรียกจากดินแดนอันไกลโพ้นที่เขาไม่เคยจินตนาการถึง เสียงนั้นสั่นสะเทือนบางสิ่งบางอย่างที่หลับใหลอยู่ลึกสุดในใจของเขา ปลุกสัญชาตญาณแห่งการเดินทางที่ถูกกดทับไว้เนิ่นนานให้ตื่นขึ้นมา ภาพถ่ายใบนั้นไม่ได้เป็นเพียงภาพวิวทิวทัศน์ที่สวยงามอีกต่อไป แต่มันได้กลายเป็นคำเชื้อเชิญ เป็นประตูที่แง้มเปิดออกเพื่อนำเสนอความเป็นไปได้ใหม่ๆ ให้กับชีวิตที่กำลังดิ้นรน

คำค้นหาแรกที่เขาพิมพ์ลงไปในช่องค้นหานั้นเรียบง่ายและตรงไปตรงมา รถไฟสายทรานส์ไซบีเรีย ชื่อที่เขาเคยได้ยินผ่านหูมาบ้าง แต่ไม่เคยใส่ใจที่จะค้นหาความหมายอย่างจริงจัง บัดนี้ ชื่อมันได้กลายเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขความลับของภาพถ่ายใบนั้นแล้ว ข้อมูลมากมายหลังไหลเข้ามาผ่านหน้าจอ แต่ละบรรทัด แต่ละย่อหน้า ค่อยๆ ก่อร่างสร้างเป็นภาพที่ชัดเจนขึ้นในความคิดของเขา เส้นทางรถไฟที่ยาวที่สุดในโลก การเดินทางที่กินเวลาหลายวันหลายคืน การผจญภัยที่ทอดข้ามสองทวีป จากยุโรปสู่เอเชีย

หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นด้วยความตื่นเต้นอย่างไม่เคยรู้สึกมานาน ความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นมาในสมอง มันเป็นความคิดที่บ้าปิ่นและดูห่างไกลจากความเป็นจริงจนน่าหัวเราะ แต่ในขณะที่เดียวกัน มันก็ทรงพลังและดึงดูดใจอย่างร้ายกาจ เขาลามตัวเองเบาๆ ในความมืด จะเป็นไปได้ไหมที่จะเดินทางด้วยรถไฟจากแผ่นดินไทย ไปจนถึงดินแดนในภาพถ่ายใบนั้น จะเป็นไปได้ไหมที่จะเชื่อมต่อรางเหล็กจากเมืองร้อนไปสู่ทุ่งหิมะอันหนาวเหน็บ

คำถามนั้นกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการค้นคว้าอย่างจริงจังชนิดที่เขาไม่เคยทุ่มเทให้กับเรื่องใดในชีวิตมาก่อน คำค้นที่เคยหมดไปกับการเลื่อนหน้าจออย่างไร้จุดหมาย บัดนี้ได้แปรเปลี่ยนเป็นชั่วโมงแห่งการศึกษาแผนที่ ตารางเดินรถ และข้อมูลการเดินทางอย่างละเอียด เขาพบว่ามันไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด ไม่มีรถไฟขบวนใดที่จะวิ่งตรงจากกรุงเทพฯ ไปสู่ใจกลางรัสเซียได้ในขบวนเดียว แต่มันคือการเดินทางที่ต้องอาศัยการปะติดปะต่อเส้นทางเหมือนการต่อจิ๊กซอว์ขนาดยักษ์

เขาเริ่มจากจุดที่ใกล้ตัวที่สุด ประเทศไทย แผนที่เส้นทางรถไฟของไทยถูกกางออกบนหน้าจอเป็นอันดับแรก เส้นทางสายตะวันออกเฉียงเหนือที่มุ่งหน้าสู่หนองคายคือจิ๊กซอว์ชิ้นแรกที่เขาหยิบขึ้นมาวาง มันคือประตูบานแรกที่จะนำเขาออกจากบ้านเกิด จากหนองคาย เขาจะต้องข้ามแม่น้ำโขงอันยิ่งใหญ่เพื่อเข้าสู่ประเทศลาว ที่นั่นมีเส้นทางรถไฟความเร็วสูงสายใหม่ล่าสุดที่เพิ่งเปิดให้บริการ เป็นเส้นทางที่เปรียบเสมือนมังกรเหล็กที่เลื้อยพันไปตามหุบเขาและอุโมงค์นับร้อยเพื่อเชื่อมต่อแผ่นดินลาวเข้ากับมณฑลยูนนานทางตอนใต้ของจีน

ประเทศจีนคือความท้าทายอันยิ่งใหญ่ถัดมา แผนที่เส้นทางรถไฟของจีนนั้นซับซ้อนและแผ่ขยายกว้างใหญ่ไพศาลราวกับใยแมงมุม เขาใช้เวลาหลายคืนเพื่อไล่สายตาไปตามเส้นสีแดงที่โยงใยเมืองต่างๆ เข้าไว้ด้วยกัน จากคุนหมิงสู่ปักกิ่ง การเดินทางที่ต้องใช้เวลาหลายวันบนรถไฟตู้นอน นี่คือนักชอว์ชิ้นใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุดชิ้นหนึ่งของการเดินทางทั้งหมด การข้ามผ่านประเทศจีนหมายถึงการเดินทางจากวัฒนธรรมที่คุ้นเคยไปสู่อีกโลกหนึ่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิง

และแล้วเขาก็มาถึงหัวใจของการเดินทางที่แท้จริง จากปักกิ่งมีทางเลือกสองทางที่จะมุ่งหน้าสู่รัสเซีย เส้นทางแรกคือสายทรานส์แมนจูเรีย ที่จะวิ่งตัดขึ้นไปทางตะวันออกเฉียงเหนือของจีนเพื่อเข้าสู่รัสเซียโดยตรง แต่อีกเส้นทางหนึ่งกลับดึงดูดใจเขามากกว่า มันคือเส้นทางในตำนานที่นักเดินทางทั่วโลกต่างใฝ่ฝันถึง รถไฟสายทรานส์มองโกเลีย เส้นทางที่จะพาเขาออกจากแผ่นดินจีน ข้ามผ่านพรมแดนเข้าสู่ทุ่งหญ้าสเตปป์และทะเลทรายโกบีอันกว้างขวางของประเทศมองโกเลีย ก่อนจะเชื่อมต่อเข้ากับเส้นทางสายทรานส์ไซบีเรียในที่สุด

ยิ่งเขาค้นคว้าลึกลงไปเท่าไร ความฝันที่เคยเลื่อนรางก็ยิ่งแจ่มชัดขึ้นทุกขณะ เขาเริ่มเห็นภาพตัวเองนั่งอยู่ริมหน้าต่างรถไฟ เฝ้ามองทิวทัศน์ที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างซ้ำๆ จากทุ่งนาสีเขียวของไทย สู่ภูเขาสูงของลาว สู่มหานครที่คึกคักของจีน สู่ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ของมองโกเลีย และสุดท้ายคือป่า

เบิร์ชสีขาวที่ปกคลุมด้วยหิมะในไซบีเรีย มันไม่ใช่แค่การเดินทางจากจุดเอไปยังจุดบีอีกต่อไป แต่มันคือมหากาพย์การเดินทางข้ามผ่านวัฒนธรรม ภูมิประเทศ และช่วงเวลา

วันหนึ่งหลังเลิกงาน เขาเดินเข้าร้านหนังสือขนาดใหญ่และตรงไปยังแผนกแผนที่ เขายืนเลือกอยู่นานก่อนจะตัดสินใจซื้อแผนที่โลกแผ่นใหญ่ที่สุดเท่าที่ร้านจะมีขายได้ เมื่อกลับถึงห้อง เขาจัดการย้ายข้าวของที่กองระเกะระกะอยู่บนผนังด้านหนึ่งออกทั้งหมด ก่อนจะบรรจุติดแผนที่โลกแผ่นนั้นลงไปที่ห้องสี่เหลี่ยมที่เคยอุดอู๋พล้นดูมีชีวิตชีวาและกว้างใหญ่ขึ้นในทันที โลกทั้งใบได้ถูกย่อส่วนลงมาอยู่ตรงหน้าเขาแล้ว

เขาหยิบปากกามาร์คเกอร์สีแดงขึ้นมา เปิดฝาออกด้วยหัวใจที่เต้นระรัว ปลายปากกาจดลงที่จุดเล็กๆ ที่ระบุตำแหน่งของกรุงเทพมหานคร จากนั้นเขาก็ค่อยๆ ลากเส้นสีแดงขึ้นไปทางตะวันออกเฉียงเหนืออย่างช้าๆ เส้นสายนั้นสั้นเล็กน้อยตามจังหวะการเต้นของหัวใจ เขาลากมันข้ามพรมแดนไทย-ลาว เลี้ยวขึ้นไปทางเหนือผ่านใจกลางประเทศจีน ก่อนจะหักไปทางตะวันตกเข้าสู่มองโกเลีย และสุดท้ายก็ลากยาวข้ามทวีปเอเชียไปจนจรดที่โหนดสักแห่งในยุโรปบนแผ่นดินรัสเซีย

เมื่อลากเส้นเสร็จ เขาก้าวถอยหลังออกมาเพื่อมองดูผลงานของตัวเอง เส้นสีแดงฉานที่พาดผ่านแผ่นแผนที่นั้นดูราวกับเป็นเส้นเลือดใหญ่ที่สูบฉีดความฝันให้แล่นไปทั่วร่างกายของเขา มันไม่ใช่แค่เส้นหมึกอีกต่อไป แต่มันคือคำปฏิญาณ คือการวางศิลาฤกษ์แห่งความตั้งใจลงบนแผนที่โลกอย่างเป็นทางการ ความคิดบ้าบิ่นในคืนนั้นได้แปรสภาพจากนามธรรมมาสู่รูปธรรมที่จับต้องได้ มันคือแผนการเดินทางครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของเขาที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

เขารู้ดีว่าหนทางข้างหน้าเต็มไปด้วยอุปสรรคมากมาย ทั้งเรื่องวิชาที่ซับซ้อนของแต่ละประเทศ บทประมาณที่ต้องคำนวณอย่างรอบคอบ ความท้าทายด้านภาษาและวัฒนธรรมที่แตกต่าง และความโดดเดี่ยวที่อาจต้องเผชิญในการเดินทางอันยาวนาน ความกลัวและความไม่แน่นอนยังคงเกาะกุมอยู่ในใจ แต่เมื่อเขามองไปที่ภาพถ่ายรถไฟสีแดงในป่าหิมะที่เขาบันทึกไว้เป็นภาพพิกหน้าจอคอมพิวเตอร์ แล้วหันกลับมามองเส้นทางสีแดงที่เขาขีดไว้บนแผนที่โลก ความกลัวเหล่านั้นก็ดูเล็กลงไปนิดตา

ความฝันบนรางเหล็กได้ถือกำเนิดขึ้นแล้วอย่างสมบูรณ์ในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ แห่งนี้ มันเกิดขึ้นจากภาพถ่ายเพียงใบเดียวที่ถูกค้นพบโดยบังเอิญ และถูกหล่อเลี้ยงด้วยการค้นคว้าอย่างจริงจังจนกลายเป็นแผนการที่ชัดเจน แม้ว่าล้อรถไฟขบวนแรกจะยังไม่เริ่มหมุน แต่การเดินทางที่แท้จริงได้เริ่มต้นขึ้นแล้วในใจของเขา การเดินทางเพื่อตอบสนองต่อเสียงหวูดรถไฟที่ก้องกังวานอยู่ในความฝัน การเดินทางที่จะพาเขาออกจากกรอบชีวิตเดิมๆ เพื่อไปค้นหาความหมายบางอย่างบนรางเหล็กที่ทอดยาวข้ามทวีป และนี่คือการวางอิฐก้อนแรกของการเดินทางครั้งนั้นลงบนผืนแผ่นดินแห่งความตั้งใจของตนเอง

บทที่ 2 แผนที่ไร้พรมแดน

เมื่อความฝันได้ก่อตัวขึ้นจากภาพถ่ายใบเดียวและเสียงหวูดรถไฟที่ก้องอยู่ในใจ เขาตระหนักว่าก้าวต่อไปไม่ใช่การปล่อยให้จินตนาการล่องลอยไปตามสายลมอีกแล้ว แต่เป็นการลงมือสร้างสะพานเชื่อมระหว่างความฝันนั้นกับความเป็นจริง สะพานที่ต้องสร้างขึ้นจากข้อมูล ข้อเท็จจริง และความมุ่งมั่นอันแรงกล้า บทที่สองของการเดินทางครั้งยิ่งใหญ่นี้จึงเริ่มต้นขึ้น ไม่ใช่บนซานซาลาที่ไหนสั๊กแห่ง แต่บนโต๊ะทำงานตัวเก่าที่บัดนี้ได้กลายเป็นห้องบัญชาการของนักวางแผนผู้มุ่งมั่นจะขีดเส้นทางชีวิตของตนเองลงบนแผนที่โลก

เบื้องหน้าของเขาคือแผนที่โลกแผ่นใหญ่ที่ถูกกางแผ่ออกจนเต็มพื้นที่ มันไม่ใช่แผนที่ใหม่เอี่ยม แต่เป็นแผนที่ที่ผ่านการใช้งานมาพอสมควร มีรอยพับบ้าง และสีที่เริ่มซีดตามกาลเวลา ทว่าในสายตาของเขา มันคือผืนผ้าใบแห่งความเป็นไปได้อันไร้ที่สิ้นสุด น้ำของเขาไล่ไปตามเส้นสีแดงที่แสดงถึงทางรถไฟ จากจุดเริ่มต้นเล็กๆ ในกรุงเทพมหานคร ลากผ่านใจกลางของแผ่นดินอีสาน ข้ามแม่น้ำโขงเข้าสู่ประเทศลาว แล้วทะยานขึ้นเหนือสู่แผ่นดินจีนอันกว้างใหญ่ไพศาล จากนั้นเส้นทางก็หักเลี้ยวไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ ตัดผ่านทุ่งหญ้าสเตปป์ของมองโกเลีย ก่อนจะบรรจบกับทางรถไฟสายทรานส์ไซบีเรียในตำนาน และมุ่งหน้าสู่ใจกลางของรัสเซีย ภาพที่เห็นบนแผนที่เป็นเพียงภาพรวมกว้างๆ มันดูง่ายดายเหมือนการลากเส้นด้วยปากกา แต่เขารู้ดีว่าภายใต้เส้นสายที่ดูเรียบง่ายเหล่านั้น ซุกซ่อนไว้ด้วยความซับซ้อนมหาศาลที่รอให้เขาไปขุดค้นและแก้ไข

การวางแผนเปรียบเสมือนการร่างพิมพ์เขียวสำหรับสถาปัตยกรรมแห่งความฝัน เขาต้องลงรายละเอียดในทุกมิติ ทุกเสา ทุกคาน เพื่อให้แน่ใจว่าโครงสร้างนี้จะแข็งแกร่งพอที่จะรองรับการเดินทางที่ยาวนานและคาดเดาไม่ได้ เขาเริ่มต้นด้วยการเปิดคอมพิวเตอร์พกพาคู่ใจ โลกทั้งใบย่อส่วนลงมาอยู่บนหน้าจอสีเหลี่ยม การค้นคว้าอย่างจริงจังได้เริ่มต้นขึ้น เว็บไซต์ของการรถไฟแต่ละประเทศ ฟอรัมของนักเดินทางแบกเป้ บล็อกเกอร์ที่เคยพิชิตเส้นทางนี้มาก่อน กลายเป็นคัมภีร์เล่มใหม่ที่เขาต้องศึกษาอย่างถ่องแท้

สิ่งแรกที่เขาต้องเผชิญคือความสับสนอลหม่านของเส้นทางรถไฟที่ไม่ได้เชื่อมต่อกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างที่คิดฝันไว้ในตอนแรก มันคือเครือข่ายใยแมงมุมที่สลับซับซ้อน การเดินทางจากไทยไปลาวต้องใช้รถไฟขบวนหนึ่ง เมื่อข้ามไปถึงฝั่งลาวก็ต้องเปลี่ยนไปใช้รถไฟอีกขบวนหนึ่งซึ่งเป็นรถไฟความเร็วสูงที่เพิ่งเปิดให้บริการ และเมื่อเข้าสู่ประเทศจีน ดินแดนแห่งมังกรก็ต้อนรับเขาด้วยเครือข่ายทางรถไฟที่ใหญ่และซับซ้อนที่สุดในโลก มีรถไฟหลากหลายประเภท ทั้งรถไฟความเร็วสูงที่วิ่งระหว่างเมืองใหญ่ รถไฟตูนอนที่ใช้เวลาเดินทางหลายวันหลายคืนเพื่อข้ามมณฑลอันกว้างใหญ่ และรถไฟท้องถิ่นที่วิ่งช้าๆ ผ่านเมืองเล็กเมืองน้อย เขาต้องตัดสินใจว่าจะเลือกใช้เส้นทางไหนที่เหมาะสมกับเวลาและงบประมาณของเขามากที่สุด

SAMPLE VERSION

This is a sample version containing only the first few pages. Please purchase the full version to access all content.